

*“Wie meent iets te betekenen, terwijl hij niets is, bedriegt zichzelf”
Uit de brief van de Apostel Paulus aan de Galaten 6, 3*

Sinds Paulus zijn brief schreef is er een en ander veranderd. Thans klinkt het in de brief van Cesar aan de CIB-Senioren “Wie meent dat iets te betekenen, terwijl hij niets is, bedriegt de anderen”. Dit is tenminste de indruk die ik opdeed na het bezoek aan het Smak. In feite is er in het Smak niets te zien, maar de uitleg die de gidse geeft over al dat niets is echt om je duimen van af te likken. Bij het betreden van het eerste lokaal dienden wij ons tussen ’n paar glazen panelen te wurmen en troffen wij ’n paar mottige kussens op de vloer, met daar voor een ventilator met kiekenpoten aan metalen staven. Het hele geval zwiepte onvermoeibaar links en rechts. De muur was besmeurd met bruine kleurstof en verder lag er wat rommel in de hoek. Wat stom van mij. Na zowat 10 minuten uitleg van de gids bleek die vuile nest een kunstwerk te zijn van een Cubaan die reeds heel wat jaren in België woonde (geef hem eens ongelijk). Zijn werk legde een verband tussen de Midden-Amerikaanse- en de Europese cultuur. De bruine kleur op de muur bleek afkomstig van tabakssap als item voor Cuba. De kiekenpoten verwezen naar de Voodoo cultus, de rommel in de hoek symboliseerde de armoede van de Cubanen enzovoort...

Duizelig van zoveel spitsvondigheid trokken wij naar een andere kamer, groot en stampvol met zware ijzeren toonkasten op hoge poten. Onder glas lag allerlei prularia, kleine papiertjes met stuntelige tekeningetjes, kladden cement en wat je ook maar bedenken kunt. 1000 kunstwerken die de wereld moesten symboliseren. De auteur had zich echter misteld, het waren er 1004 maar achteraf kon hij niet besluiten ook maar één weg te nemen om het getal te evenen.

Een kleurrijker bedoening in het aangrenzend lokaal. Plastiek Tupperware potten op lange stokken omkaderden een luchtmatras waarop video beelden werden geprojecteerd. Wel fascinerend hoe de beelden kromden onder de golven van de matras, maar dat was het dan ook. Op nu naar een grote lege ruimte waar enkele buizen vanaf het plafond naar beneden hingen en verder enkele lijnen op muur en plafond. Reden dus voor de gids om te orakelen over lijnen en rechten, waarvan de betekening mij volledig ontging. In de belendende kamer, een tekst van middendoor gesneden letters aan beide uiteinden van de muur. De bedoeling was dat een woord werd gevormd als men de muur samenplooiden zodat de letters tegen mekaar kwamen. Geen van ons ouderlingen bleek echter in staat de betonnen muur te plooiën om de proef op de som te nemen. Wellicht had deze kunstenaar ergens toch een gebrek aan inspiratie want de truc met de

halve letters had hij verder nog toegepast. Helemaal perplex stonden wij bij een, met kippendraad omsloten, hok met allerlei oude rommel. Vooraan stond een kopij van het Lam Gods. De rommel bleek de emanatie te zijn van al wat op het beroemde schilderij te zien was. Toen iemand vroeg wat het barbecuestel bij dat alles kwam doen, antwoordde onze immer vriendelijke gids dat de gloed die hoorde bij een barbecue, het geestelijk vuur van het Lam Gods symboliseerde. Uit het lood geslagen door zoveel baarlijke nonsens zijn wij veiligheidshalve gestopt met vragen stellen. Na zowat anderhalf uur terug in de buitenlucht beland haalde mijn nuchter verstand terug stilaan de bovenhand. Ik kwam tot de slotsom dat al wat wij gehoord hadden terug te voeren was tot het Wachtebeekse gezegde “Allemaal reut die en hond in zijn gat niet zou willen”. Al bij al was ik echter ten zeerste opgetogen over mijn bezoek. Reeds jaren liep ik gefrustreerd rond omdat ik als cultuurminnaar nooit de tijd of de gelegenheid had gevonden om het Smak te bezoeken. Nu besef ik dat mijn frustratie ongegrond was en veel kans dat ik er ooit nog terugkom is er niet.

Een heel ander verhaal over het Provinciehuis waarmee wij onze uitstap begonnen waren en waar wij in de raadszaal een degelijke uitleg kregen over het reilen en zeilen in onze provincie. Wij zijn er heel wat wijzer geworden over de vele, vaak onvermoede taken die de gouverneur, de députés en hun administratie moeten beheren. Het gebouw mocht trouwens ook gezien zijn, Robuust, ruim, mooi en gestoffeerd met prachtige schilderijen, wandtapijten en meubilair. Als toetje kregen wij nog een tas met uitgebreide documentatie. Dat ons bezoek niet ongemerkt is voorbijgegaan bleek 's anderendaags. Wij stonden met foto en al in de Standaard. De foto is helaas niet zo klaar omdat de fotograaf te zeer ingezoomd had op de torso van de nieuwe provincieraadsvoorzitter. Ten afscheid belandden wij een oude stek van CIB, de Holiday Inn. Toen ik er aanlandde was de rest van het gezelschap reeds luidruchtig aan het aperitieven, waarna wij onze voeten onder de tafel schoven voor een heerlijk maal. Eens te meer dus een geslaagde uitstap voor de CIB-senioren, met dank aan de initiatiefnemers. Een reden wellicht om zich vol goede moed terug voor de kar te laten spannen voor een volgend uitje.

Cesar DAVID